

День 5994

Я прокидаюсь.

Щойно розплющую очі, найперше маю з'ясувати, хто я. Мова не лише про тіло — треба пролупити очі та роздивитися, якого відтінку сьогодні шкіра моїх рук, світла чи темна, чи волосся в мене довге, а чи коротке, чи тіло моє опецькувате або й струнке, хлопець я чи дівчина, шкіру маю рябу або гладеньку. До тіла пристосуватися найпростіше, надто коли вже при звичаївся щоранку прокидатися у новому. Інша річ — життя, оте додаткове обрамлення тіла, що його часом важкувато підхопити на льоту.

Щодня я — інша людина. Тобто я — це я, і я це знаю, але водночас я той, хто кожного ранку прокидається кимось іншим. І так було завжди, скільки себе пам'ятаю.

Ось як це відбувається: я прокидаюсь, розплющую очі, розумію, що ось він — новий ранок, і ось я знов у новому місці. Нова біографія одразу ж вривається у свідомість, такий собі вітальний подарунок від «не-моєї»

частини розуму. От сьогодні я Джастін. Звідкілясь я це знаю — звати мене Джастін, — але водночас я усвідомлюю, що насправді я не зовсім Джастін, я лишень позичив життя того Джастіна на один-єдиний день.

Роздивляюсь довкола і розумію, що це його, Джастінова, кімната. Це його дім. Будильник спрацює за сім хвилин. І хоча я ніколи не прокидаюсь в тому самому тілі двічі, я вже знаю, хто той Джастін за один. Одяг розкиданий. Відеоігор в нього набагато більше, ніж книжок. Спить у трусах-боксерах. І судячи з того, як смердить з його рота, той ще курець. Але не настільки затятий, щоб цигарка була найпершим, чого б він жадав, щойно прокинувшись.

«Доброго ранку, Джастіне», — кажу сам до себе. Дослухаюсь до звуку його голосу. Низький. Як завжди не схожий на той голос, що я собі чую в голові. Джастін не надто дбає про себе. Шкіра голови свербить і чухається. Важкі повіки він заледве здатен розліпити. Спить мало, вочевидь, недостатньо. Ох, я вже знаю наперед, що сьогоднішній день мене навряд чи потішить!

Це тяжко — бути в тілі когось, хто тобі не подобається, бо так чи сяк, а ти маєш ставитися до того тіла з повагою. Мені траплялось шкодити людським тілам у минулому, і щоразу нова помилка болісно нагадує мені про це. Тож тепер я намагаюсь бути обережним.

Що я помітив: кожна людина, в чиєму тілі я тимчасово оселяюсь, приблизно мого віку. Я не стрибаю щодня з тіла підлітка в стариганя, із шістнадцяти у шістдесят. Зараз це тільки шістнадцять. Я не знаю, як це працює. Або чому. Я вже давно облишив спроби з'ясувати. Я про це ніколи не дізнаюсь, принаймні не більше, ніж усвідомлюють звичайні люди про власне існування.

З часом вдовольняєшся тим, що ти просто є. І з'ясувати «чому» не вдасться. Ти можеш мати власні здогади, але жодних на те доказів. Тож мені лишаються самі факти, а не почуття. Факт, що це Джастінова кімната, але я й гадки не маю, подобається вона йому чи ні. Можливо, він замислив повбивати власних батьків, що сидять у сусідній кімнаті? А може, він страшенно засмутиться, якщо матуся вранці не загляне побажати йому доброго ранку і пересвідчитися, чи, бува, не проспав він? Важко сказати. Виглядає на те, що ту частину свідомості людини, яка відповідає за подібні відчуття, відсуває на задвірок моя особистість. І хоча мене тішить можливість хоч трохи лишатися самим собою, але така-сяка підказочка від того, з ким я розділяю тіло, не завадила б! Втім, у кожного з нас свої секрети, надто якщо придивлятися ізсередини.

Будильник надривається. Я хапаю сорочку та джинси, але щось підказує мені, що це та сама сорочка, яку Джастін уже вдягав учора. Тож вибираю іншу. Тягну одяг із собою до ванної кімнати, натягаю на себе після душу.

Джастінові батьки зараз на кухні. Вони навіть не здогадуються, що з їхнім сином щось не те. Я ж бо маю 16 років практики за плечима. Я не припускаюсь помилок. Принаймні більше не припускаюсь.

Я з легкістю «зчитую» його батьків: вранці Джастін не надто балакучий, тож і мені не треба з ними розмовляти. Я ж бо наловчився відчувати, чого очікують від мене, або ж навпаки, не очікують. Тож я напихаюся сухим сніданком, залишаю після себе брудну тарілку в рукомийнику, хапаю Джастінові ключі та йду геть.

Вчора я був дівчиною з містечка десь за дві години їзди звідси. За день до того — хлопцем із міста на відстані трьох годин автомобілем. Та я вже й забув, якими вони були. Мушу забувати їх, аби не забути самого себе.

Джастін слухає гучну та гидку музику на гучній і гидкій радіостанції із гучним і гидким діджеєм, який гучно та гидко жартує — отакий-от у нього ранок. Це все, що мені треба знати про Джастіна, серйозно. Я маю доступ до його пам'яті, тож знаю, як знайти дорогу до школи, його паркувальне місце та шафку. І комбінацію коду до неї. А ще імена всіх, з ким він вітається у шкільних коридорах.

Часом мені несила виконувати всі ці завчені рухи. Я не маю насаги відтягнути себе за шкірку до школи і пронидіти там аж цілий день. Тоді я прикидаюся хворим, лишаюся в ліжку і читаю книжки. Та іноді й лінощі

мене до біса виснажують, і тоді я наважуюсь випробувати себе новою школою, новими друзями. Всього на день.

Поки я витягаю із шафки Джастінові книжки, то відчуваю якийсь порух десь позаду мене. Я розвертаюся — дівчина, що стоїть неподалік, аж світиться кожною своєю емоцією, випромінюючи нетерплячість та очікування, знервованість та одночасне захоплення. Мені не потрібен доступ до Джастінових думок, щоб знати напевне — то його дівчина. Ніхто б інший так не реагував на його присутність, ніхто б так не збентежився, побачивши його. Вона гарненька, але сама того не розуміє. Ховає обличчя за волоссям, щаслива бачити мене і нещаслива від того водночас.

Звати її Ріанон. І на якусь мить — коротесеньку — я думаю собі: о так, це ім'я їй ідеально пасує. Не знаю чому. Я ж її не знаю. Але це добре. Бо це точно не думки Джастіна. Це мої власні, і я щосили намагаюся їх ігнорувати. Я, який «я», — не той самий хлопець, з ким вона хоче зараз говорити.

— Привіт, — озиваюся я найбуденнішим тоном.

— Привіт, — бурмоче вона у відповідь.

І дивиться на підлогу, на свої обляпані чорнилом «конверси», які вона розмалювала з обох боків піддошви. Щось сталося між нею та Джастіном, і я не знаю що. Напевно, той Джастін і сам геть не второпав, що то було.

— У тебе все гаразд? — питаю.

Бачу здивування на її обличчі, хай як вона намагається його приховати. Мабуть, це не те питання, що його вряди-годи почувеш від Джастіна. І найдивніше, я вже знаю, що її так спантеличило. Джастінові було б начхати, як вона відчувається, а мене аж тягне розпитати все до найменших деталей.

— Авжеж, — відказує вона, але звучить не надто переконливо.

Відчуваю, як важко мені дивитися на неї. Вже знаю з досвіду, що ті дівчата, які, здавалося б, десь крутяться на периферії чийогось життя, насправді посідають його центральне місце. Вона не каже правди, а втім, хоче, щоб я сам здогадався. Вона хоче, щоб Джастін побачив правду, але це вже за межами моїх можливостей. Невимовлений звук прагне стати цілим словом. Вона настільки розгублена у своїй сумовитості, що навіть не усвідомлює, наскільки очевидними є її почуття. На якусь мить мені здається, я розумію її або ж припускаю, що розумію. Аж раптом із глибин цього суму вона несподівано заскочує мене спалахом несподіваної рішучості. Чи то навіть хоробрості!

Вона відриває нарешті погляд від підлоги, і її очі зустрічаються з моїми. Питає:

— Ти сердишся на мене?

Я не можу згадати жодного приводу, щоб я міг на неї розсердитися, а от на кого я справді лютував, так це на

Джастіна, сама присутність якого змушувала дівчину знітитися. Мова її тіла очевидно промовляла, що поруч із ним вона намагалась здаватися якомога меншою, непомітною.

— Ні, — кажу, — я взагалі не серджуся на тебе.

Кажу їй те, що вона хоче чути, але вона не вірить мені. Я згодовую їй правильні слова, та вона підозрює, що наживка нашпигована гострими гачками.

Втім, то не мій клопіт, я знаю. Я тут всього лише на один день. Мені не до снаги розв'язувати чужі «бойфрендові» проблеми. Я не повинен змінювати чийсь життя. Тож відвертаюсь від неї, беру книжки і зачиняю шафку.

Та вона лишається стояти на місці, наче той корабель поганих стосунків, що кинув якір в океані глибокого відчаю та самотності.

— Ти все ще хочеш сьогодні пообідати разом? — цікавиться.

Найпростіше зараз відказати — ні! Я часто так роблю, коли життя чужої людини починає затоплювати мое власне, тож зазвичай біжу від цього навтьоки. Та щось у ній є таке... оті розмальовані кеди-снікерси, отой спалах рішучості, отой непроханий сум... і мимохить мене охоплює бажання знати, якими ж будуть слова, коли перестануть бути лише звуками.

Я роками зустрічаюсь із людьми, яких навіть не знаю, але цього ранку, ось тут і зараз, поруч із цією дивачкою